

Lisa wordt zwartgemaakt door haar collega

‘HOE KAN IK ME TEGEN HAAR VERDEDIGEN?’

Lisa (31) schrikt als ze ziet wie haar nieuwe collega wordt: Janine (31), die ook al de sfeer verpestte op haar vorige werkplek. Al snel begint Janine vervelende leugens over haar te verspreiden en Lisa heeft geen idee hoe ze zich daartegen kan wapenen...

“Al ruim tien jaar werk ik bij een tuincentrum met meerdere filialen. Na twee jaar werd ik overgeplaatst naar een ander filiaal, dichterbij mijn huis. Dat was een heel blije dag voor mij. Niet alleen omdat het dichterbij was, maar vooral omdat ik geen last meer zou hebben van de slechte werksfeer. Die slechte sfeer was de schuld van één persoon: Janine.

‘Ze komt overal mee weg dankzij haar stralende glimlach en haar lieve uitstraling’

“Al ruim tien jaar werk ik bij een tuincentrum met meerdere filialen. Na twee jaar werd ik overgeplaatst naar een ander filiaal, dichterbij mijn huis. Dat was een heel blije dag voor mij. Niet alleen omdat het dichterbij was, maar vooral omdat ik geen last meer zou hebben van de slechte werksfeer. Die slechte sfeer was de schuld van één persoon: Janine.

Meteen toen ik kennismakte met haar, kreeg ik al een naar gevoel in mijn buik. Het bracht me in de war, want waar kwam dat gevoel nu vandaan? Janine zag eruit als een lieve meid, met haar lange blonde haren en haar onschuldig kijkende, hazelnootbruine ogen. Ze deed ook nog eens heel aardig. Maar naarmate de tijd vorderde, kwam ik erachter: Janine bleek een wolf in schaapskleren te zijn. Met haar mierzoete stem kon ze de meest nare dingen zeggen. Als er geen drama was, dan zorgde zij er wel voor dat het er kwam. Een klein voorbeeld. Een collega van ons, Robert, had zich ziek gemeld. Tijdens een werkoverleg liet Janine vallen: ‘O, is Robert ziek? Ik zag hem gisteren nog in het dartcafé en toen leek er niets aan de hand. Het bier ging er goed in. Maar goed, hij zal vannacht wel niet lekker geworden zijn.’ Een terloopse opmerking, die de nodige gevolgen had. Ze had een zaadje geplant: Robert zal wel ziek zijn door het vele stappen, dacht iedereen. De arme jongen werd zelfs tijdens

zijn functioneringsgesprek aangesproken op zijn drink- en uitgaansgedrag, dat volgens Robert zelf helemaal niet zo extreem was. Veel mensen geloofden hem echter niet.

Janine deed het aan de lopende band: schijnbaar onschuldige opmerkingen maken, die de nodige commotie veroorzaakten. De boel manipuleren, de baas voor haar karretje spannen, problemen afschuiven - ze deed het allemaal. En ze kwam ermee weg dankzij haar stralende glimlach, haar zachte stem en haar lieve uitstraling.

Als Janine in de buurt was, was ik altijd op mijn hoede. Dat is niet prettig werken en daarom keek ik ernaar uit om bij het andere filiaal aan de slag te gaan. Daar was het veel fijner onderling. Er zijn de afgelopen jaren de nodige personeelwisselingen geweest, maar de sfeer is altijd goed gebleven.

Niks veranderd

Een maand of twee geleden ging een collega met pensioen. De maandag daarna kwam er meteen een nieuwe collega en ik schrok toen ik zag wie het was. Janine.

‘Wij kennen elkaar al!’ riep ze uit. Ik kan het me verbeeld hebben, maar in haar ogen dacht ik iets te zien wat me niet beviel. Ze zal het bij mij ook gezien hebben. Ik geloof niet dat ik heb kunnen verbergen dat ik het niet leuk vond om haar weer tegen te komen. Ik moet het er maar mee doen, dacht ik. En misschien was ze wel veranderd.

Ik had goede hoop, maar inmiddels weet ik het zeker: ze is niet veranderd. Nog steeds zorgt ze voor onrust en daar heb ik last van. Zo weet ik bijvoorbeeld dat ze meteen over mij heeft gekletst. Tegen mijn collega's Laura en Marlous liet ze vallen dat ze dacht dat ik bij het andere filiaal was vertrokken wegens een groot conflict met de teamleider.

Laura vroeg me er op een dag naar: ‘Goh, ik wist niet dat je daarom was weggegaan?’

Helemaal niet waar! Dus ging ik naar Janine om te vragen waar ze dat vandaan had.

‘O, is dat niet waar?’ zei ze zonder blikken of blozen, toen ik haar confronteerde met haar leugen. ‘Ik had dat weleens van iemand gehoord. Maar ik wist het niet zeker, hoor. En op die manier heb ik het ook tegen Laura en Marlous verteld.’ Ze glimlachte poeslief naar mijn twee collega's, die het meteen voor haar opnamen.

‘Dat klopt, hoor,’ zei Marlous. ‘Ze zei dat ze het niet zeker wist!’ En daarmee was de kous af. Maar ik zag Laura en Marlous denken: waar rook is, is vuur.

Ik hoopte dat het een incident zou zijn, maar sinds afgelopen week weet ik zeker dat ze mij moet hebben. Van Laura hoorde ik dat ze met een groepje zouden gaan borrelen, op initiatief van Janine. Ik wist van niks en dacht: waarom ben ik niet gevraagd?

Een halve dag liep ik ermee in mijn maag, toen besloot ik het gewoon aan Janine te vragen. Vervolgens beweerde ze met tranen in haar ogen dat ze me zeker weten had gevraagd! Hoe kwam ik erbij om te zeggen dat ze mij had overgeslagen? Zoiets zou ze nooit doen! Het was haar woord tegen het mijne. Mijn collega's geloven haar, want waarom zou Janine over zoiets liegen?

Ik baal er enorm van, want ik kom nu over als de kinderachtige zeurpiet en daar is het Janine natuurlijk om te doen. Het liefst zou ik mijn collega's willen waarschuwen voor haar en willen roepen dat ze hun ogen moeten openen. Maar is dat wel wijs? Misschien zal het alleen maar averechts werken. Maar ik wil ook niet lijdzaam toezien hoe Janine de sfeer verpest. Wat kan ik doen?” ■